

**MERITELE COMUNICĂRII LA
I.L.CARAGIALE - PUBLICISTUL DE
LA CLAPONUL**

Mirabela Rely Odette CURELAR¹

Abstract: *Ca autor al intelectualilor „gogomani și moftologi”, Caragiale și-a botezat publicațiile în perfectă concordanță cu hotărârea sa de a comunica cetățenilor țării tot ceea ce poate fi numit parodie, scoțând în evidență ceea ce nu este cum trebuie în lume, ba chiar norma însăși. Istoria începe cu hazul titlurilor, fabuloase în esența lor, precum: „Claponul”, „Moftul român” sau „Ghimpele”, care până la urmă au demolat ziarul împiedicând astfel comunicarea teatrală. Titlurile normale precum „Adevărul” sau „România liberă” au rămas în viață, putând fi citite și astăzi.*

Cuvinte cheie: parodiare, parodie, electism, derizoriu, publicist.

„Gazeta este pâinea cea de toate zilele a opiniei publice ... o metaforă mai fericită nu cunosc. De ea s-a legat, probabil un vis, strălucit la început și groaznic la sfârșit, pe care l-am avut într-una din nopțile aceste și care mi-a inspirat ideea unei piese teatrale fantastice.”

(I. L. Caragiale)

Descindem într-una din acele zile când, inspirat de „surescitarea farfuridistă sau pornirea brâncovenească sunt semne sigure ale elanului de inspirație”, Caragiale redactează în întregime prima revistă, sub forma unui săptămânal care comunica exemple umoristice din viața cotidiană, denumind-o „Claponul”.

Așadar, după numai două luni de

**FEATURES OF COMMUNICATION IN
THE WORKS OF I.L.CARAGIALE
- PUBLISHER OF CLAPON**

Mirabela Rely Odette CURELAR²

Abstract: *As the author of intellectuals "fools and stupidity", Caragiale named his publications in perfect accordance with its decision to communicate everything that country's citizens can be called parody, highlighting what is not the way must be in the world, and even time itself. History begins with funny titles, fabulous in its nature, such as: "Clapon", "Romanian fad" or "Thorn", which finally tore down newspaper thus preventing theatrical communication. Normal titles as well as "The Truth" or "Free Romania" were still alive, and can be read it today too.*

Key words: mockery, parody, contrary ideas, ridiculous, publicist.

Gazette is the daily bread of the public ... do not know a happy metaphor. It is bound, probably a dream, a brilliant beginning and terrible at last, I had one of those nights which inspired my idea of a fantastic theatrical pieces

(I L. Caragiale)

We descend in one of those days when, inspired by the "excitement or starting farfuridist or brâncovian behaviour are sure signs of momentum of inspiration" Caragiale drawn entirely first magazine, a weekly form that communicates humorous examples from everyday life, calling it "Clapon".

So, after only two months of survival, the printer stops printing spiritual

¹ Lect.univ.dr., Universitatea „Constantin Brâncuși”, Tg-Jiu.

² Lect. PhD, Consantin Brâncuși” University of Târgu-Jiu.

supraviețuire, tipograful oprește imprimarea spiritualei „foițe”, probabil din lipsă de cumpărători. Perseverent și consecvent însă cu sine însuși, Caragiale nu se simte dezarmat și înființează *Calendarul Claponului*. Trecerea prin acea lume „nebună, nebună”, urmărită din culisele gazetăriei claponistice, nu a fost întâmplătoare și nici ineficientă. Ba chiar, dimpotrivă, Caragiale și-a adunat materialul construit din observații și judecăți despre instituții și oameni, care vor popula ulterior schițele cu informații hazoase despre gazete și gazetari și piesele de teatru.

În „cronica literară” din „Calendarul Claponului”, Caragiale propune o parodie de statuie a lui N. D. Popescu – „Va veni, te asigur eu, timp frumos când pe cea mai mândră dintre piețele cetății noastre se va ridica bustul tău! ... Uite! Pentru admirația ce-ți port lasă-mă să fac eu, în treacăt, proiectul viitoarei tale statui. Bustul tău în grăsimă naturală cred că e destul așezat pe un pedestal superb de marmoră antică galbenă; de jur împrejurul pedestalului, spre amintirea serviciilor enorme ce ai adus pentru progresul almanahului în România, să se vadă săpate cu litere de aur, cele douăsprezece semne ale zodiacului, împărțite pe anotimpuri, împreună cu serbările și târgurile principale de peste an; precum și cu testele telegrafo - poștale”.

(Caragiale, 1965, pag. 113-114)

Vocația sa de creator de ziare nu se va stinge odată cu dispariția *Claponului*. Caragiale a îndrăznit să ne dea o lecție despre cum un ziar se poate desființa, atunci când nu urmărește decât senzaționalul și profitul ce derivă din el.

În urma altor experiențe jurnalistice, sortite și acestea unor existențe scurte, ziarele și revistele create și conduse de Caragiale au rămas deopotrivă în istoria presei, cât și în istoria literaturii, prin scrierile caragaliene ce aveau să fie adunate în volumele de mai târziu.

Claponul a reprezentat din mai și până în iunie 1877 o formulă senzațională de

"sheets", probably for lack of buyers. But perseverance and consistent with himself, Caragiale didn't feel disarmed and "born" *Calendar Clapon*. Passing through this world "crazy, crazy, watched from backstage claponistical Journalists, was not random or inefficient. Indeed, on the contrary, Caragiale and building material gathered from observations and judgments about institutions and people who will populate later drawings funny information about newspapers and journalists and plays..

In the "Literary Chronicle" in "Calendar Clapon," a parody of Caragiale proposed statue of N D Smith - "It will come, I assure you, nice time when the most proud of our city markets will lift your bust! ... Look! From admiration for what you wear, let me to do what I want, incidentally, it's about your next project statues. Your natural fat bust I think it's quite beautiful sitting on a marble pedestal, antique yellow, round the pedestal, in remembrance services have made enormous progress Almanac for Romania, to see carved in letters of gold, the twelve signs of Zodiac, divided by season, with major festivals and fairs throughout the year, as well as tests telegraphy - postal.

His vocation for author of newspapers will not be distroid with the disappearance of Clapon. Caragiale dared to give us a lesson about how a newspaper can be abolished when it's only the sensational and profit derived from it.

After other journalistic experiences, and they doomed to short existence, newspapers and magazines created and run by Caragiale also remained in media history and the history of literature, the writings that were to be collected Caragiale in later volumes.

Clapon was from May to June 1877 by a sensational formula of communication, a "hilarious and popular foil", written exclusively by I L Caragiale, but remained unsigned and which have been preserved in

comunicare, o „foiță hazlie și populară”, redactată în exclusivitate de I. L. Caragiale, dar rămasă neșemnată și din care s-au păstrat în colecția Bibliotecii Academiei Române doar numerele 1, 2, 4 și 6 (cu două foi lipsă). Revista a apărut la începutul lunii mai 1877, în format minuscul, în – 32, în „Pasajul Român”, ca și „Unirea Democratică”, la tipografia bătrânului Carol Göbl.

Pe coperta periodicalului se poate citi următorul cuprins:

Claponul

Foiță hazlie și populară
Apare când ese de sub tipar

Tiparul se face în

33333

Exemplare

Deviza este:

!Eftin și bun!

- 10 bani numărul -

Insuccesul *Claponului* nu îl dezarmează pe Caragiale. Colaborând cu poligraful Frédéric Dame, viitorul lexicograf al cotidianului „Națiunea română”, la 20 noiembrie 1878, autorul *Noaptea furtunoasă* de mai târziu scoate revista *Calendarul Claponului*, propunând publicului o anecdotă în care Ghiță Calup, personajul principal, se va „numi” ulterior Jupân Dumitrache din „O noapte furtunoasă”.

Pe coperta almanahului stătea scris:

Calendarul

Claponului

Almanah hazliu și popular
pe anul de la Măhomet

1295

De la Christos

1878

Oricine va da

50 de bănuți

Va căpăta acest almanah

Gratis

Librăria Universală

L. Alcalay

18. Calea Mogoșoaii, 18

Prin acest almanah Caragiale avea în vedere să comunice cu un „public – țintă”: „Cocoanelor / și Demoazelelor / din toate

the Romanian Academy Library collection only numbers 1, 2, 4 and 6 (two leaves missing). The magazine appeared in early May 1877, small format, in - 32 in "Romanian passage" as "Democratic Union", the old Carol Göbl printing.

The cover of the periodical may be read as follows:

Clapon

Hilarious and popular foil
Appears when out of printing

The pattern is made

33333

Specimens

The motto is:

! Cheap and good!

- 10 money number -

Failure of *Clapon* does not disarm Caragiale. Working with the polygraph Frédéric Dame, lexicographer future of newspaper "The Romanian Nation, on 20 November 1878, the author later *Stormy Night* Magazine will write journal *Calendar Clapon*, proposing to public an anecdote in which *Block Ghiță*, the main character will call "after it, the patron Dumitrache from "A stormy night".

On the cover of the Almanac was written:

Calendar

Clapon

Funny and popular almanac
the year of Muhammad

1295

From Christ

1878

Everyone who will give

50 pennies

You get the almanac

Free

Universal Library

L. Alcalay

18. Way Mogoșoia, 18

Through this Almanac, Caragiale had considered to communicate with a "target- public " ladies and cocoons/ conceited/ of all slums, Bucharest dead endings and edges / and all Mr's/ celibate

mahalalele, fundăturile și marginile Bucureștilor / precum și tuturor Monșerilor / becheri și familiști / se dedică acest Almanah."

În acest fel debutează tânărul scriitor, amuzând mahalaua în scopul de a studia. *Gogoșile* din *Claponul*, dialoguri, schițe, anecdote și calambururi grosolane, revin și stăruie apoi, în *Moftul român*. Caragiale invită publicul să guste deliciul a trei schițe de încornorați, pregătiri semnificative pentru figurile următoare de soți blajini sau comozi din „Diplomație”, din „Tren de plăcere”, din „Lună de miere” din „Cadou”, iar una din acele schițe ale începătorului, istoria cetățeanului Ghiță Calup, a intrat fără îndoială în „Noaptea furtunoasă”.

În „Tren de plăcere”, Caragiale ne face cunoștință cu familia Georgescu, care nu este una model. Ei decid să meargă la Sinaia pentru a urma obiceiurile mondene ale vremii. Răsfățul familiei este sesizat prin folosirea diminutivelor „mamița”, „mamițichii”, „puiule”. Doamna Georgescu imită manierele din înalta societate și se îmbracă în funcție de tendințele mondene.

Familia Georgescu nu este una tocmai organizată, dacă avem în vedere alergătura domnului Georgescu. Madam Georgescu este singura care ajunge în centrul labirintului, într-o întârziată cunoaștere de sine și „cu sufletul marcat de o fermecătoare amintire”. Prin implicarea elementelor de comunicare nonverbală aflăm din această schiță că tot ce îi poate crea amintiri doamnei Georgescu, îi creează și bună dispoziție: șoaptele pădurii, armonia apelor de munte, lăutarii, acompaniamentul, chiar și domnul Mișu cântând regulat menuetul, în parc.

Contrastul dintre aparență și esență, ca expresie a ciocnirii dintre ce cred eroii lui Caragiale că sunt și ceea ce sunt cu adevărat, constituie comicul și în publicistica lui Caragiale. Eroii din „Tren de plăcere” participă la un fel de carnaval continuu, în care fiecare își alege câte o mască potrivită pentru propriul mod de comunicare.

„Luna de miere” este așezată în

and married / Almanah is committed to this.

Thus begins the young writer, to entertain the neighborhood in order to study. *Donuts* in *Clapons*, dialogues, sketches, anecdotes, puns and crude, then come back and dwell in *Romanian fad*. Caragiale invites the public to taste the delight of three sketches Cuckold, significant preparation for the next figures gentle or comfortable spouses of "Diplomacy", the "Happy train" from "Honeymoon" in "Gift" and one of those drawings Beginner's history of citizen Ghiță cake, no doubt came in "Stormy Night".

The "Train of pleasure", we get acquainted with the family Georgescu, who is not a model. They decide to go to Sinaia to the time from mundane habits. Delight the family is notified by use of diminutives "ma", "mum", "babe." Mrs. Georgescu imitate the manners of high society and dress according to the fashionable trends.

Georgescu family is not just organized, if we consider the running of Mr. Georgescu. Mrs. Georgescu is the only who reach in the center of the labyrinth, in a delayed self-knowledge and "with her soul marked by a charming memory". By involving elements of nonverbal communication that we learn from this outline what they can create memories of Mrs. Georgescu, creates and fun too: the whispers of the forest, the harmony of mountain water, musicians, accompaniment, even Mr. Mișu singing regularly minuet in the park.

The contrast between appearance and essence, as an expression of the collision of Caragiale's heroes who believe who they are and what they really are, is publishing and the comic of Caragiale. The heroes of "Happy train" participating in an ongoing kind of carnival, in which every character elect an appropriate mask for their own means of communication.

"Honeymoon" is placed in direct

corespondență directă cu schița „C.F.R.”, evidente fiind similitudinile dintre personaje. Soțul din „Luna de miere”, ca și amicul din „C.F.R.”, pășește „mai mult apăsător decât sigur”, unul datorită mersului legănat al trenului, celălalt din pricina băuturii. Amândoi sunt între două vârste, dar au neveste tinere, cu aceleași semnalmente și aceleași nume. Caragiale dezvoltă aici rolul sugestiei în procesul de comunicare.

Amantul Miței din „Luna de miere” seamănă izbitor cu fratele din „C.F.R.”, încât se ivește o întrebare: Caragiale dorește a crea un paradox la nivel macrotextual? „Șefu” poate fi tocmai fratele Miței (ea o frumusețe blondă, el un ochios brunet), iar ceea ce schița „C.F.R.” prezintă drept adevărat ce urmează să devină fals, iar secretul să fie decelabil doar contextual, celui care e familiarizat cu lumea lui Caragiale?

În publicistica lui Caragiale sesizăm o distincție între parodiare și parodie, prima înțeleasă ca proces, a doua ca produs, ambele angajând același tip de activitate. Dacă parodiarea este o „tehnică artistică” prin care poate fi declanșat efectul comic, parodia vizează un anumit tip de opere, acelea care „elaborate integral prin parodiare, vizează întru totul tipul de literaritate parodiat, forma sa, poetica sa, mesajul său.”

(Ion Istrate, 1982, pag. 306)

Persiflarea și amuzamentul mahalalei au mers multă vreme împreună. În „foița umoristică” din 1877, tipurile de personaje Sotrocea și Motrocea și Leonică Ciupicescu, retipărite 15 ani mai târziu în „*Moftul român*”, se prefac în definitivii Lache și Mache, pe când cel din urmă, Leonică Ciupicescu, era de la bun început un nume creat artistic, primul de felul acesta în colecția clasică a lui Caragiale. El nu a fost făcut după vechea procedură a aluziei naive la caracterul personajului.

Într-un fals-titlu, calendarul este o dedicație parodică asupra vieții societății românești din prima jumătate a secolului trecut. Calendarul conținea și două povești în versuri de Anton Pann, unul din autorii favoriți ai lui

correlation with the sketch "CFR" and has obvious similarities between the characters. Husband of the "Honeymoon" as friend of the "CFR" walks "down more than certain" one because the train roll, and the other because of the drink. Both are middle-aged but young wives with the same cues and the same name. Caragiale develop here the role of suggestion in the communication process.

Lover of bribery in the "Honeymoon" with his brother strikingly resembles the "CFR" that a question arises: Caragiale wants to create a paradox at macrotextual? "Chief" may be just Bribery brother (her blond beauty, it a black eye), and what sketch CFR present as true what is to become false, and the secret to be detected only contextual, one who is familiar with the world Caragiale?

In publishing of Caragiale we see a distinction between parody and pastiche, first understood as a process, the second as a product, both employing the same type of activity. If parody is an "artistic practice" which can be triggered comic effect, parody targets a specific type of work, those who "fully developed through parody, designed entirely parodied literarity type, its form, its poetic, his message." and of course communication.

(Ion Istrate, 1982, pag. 306)

Bantering and fun slums have long gone together. The "humorous foil" in 1877, the types of characters and Motrocea and Sotrocea, Leonica Ciupicescu, reprinted 15 years later in *Romanian fad*, transforming themselves into definitively Lache and Mache, while the latter, Leonica Ciupicescu was the best created an artistic top names, the first of its kind in Caragiale's classic collection. He was not done after the old process and childish allusions to this character.

In a false title, the calendar is a burlesque on the Romanian life dedication of the first half of the last century. The calendar contains two stories and poems by

Caragiale, anecdote picante din ciclul „Gogoși”, bucăți originale în versuri, precum: „Pohod la Șosea”, „Aruncătură de ochi asupra misiunii gazetărilor”, „Parlamentare” („Camera din Stambul”, „Ședința de la 24 Ibricgie 1294”, „Mesajul de închidere a camerelor otomane”) și cele două schițe „Smotocea și Cotocea” și „Leonica Ciupicescu”, care vor fi publicate mai târziu în „Momente”.

Un deosebit umor ne oferă schița „Pohod la Șosea”, unde, prin notații vioaie, Caragiale fixează detaliile capitalei noastre pe timpul războiului ruso - turc.

În „Aruncătură de ochi” și „Parlamentare”, Caragiale țintește în parlamentarism și gazetărie și, deși crescut în ambianța presei și ideologiei literare, el prevestește conservatorismul.

Umorul lui Caragiale este o formă de comunicare prin care este prezentată realitatea, cu scopul însă de a trezi voia bună, prin utilizarea exagerată a unor termeni(„lupte seculare care au durat 30 de ani”), sau a unor elemente stilistice- oximoronul(„curat-murdar”), prin încălcarea regulilor gramaticale(„famelie”, „renumeratie”), sau prin folosirea autoironiei și ridiculizarea falselor sentimente(“Eu, care familia mea de la patuzsopt în Cameră și eu ca românul imparțial, care va să zică... cum am zițe... în sfârșit să trăiască”).

Numeroasele „Gogoși” relevă un spirit foarte ascuțit de observație și un talent anecdotic de cea mai bună calitate. Producția *Claponului* îl conține în *crisalidă* pe viitorul mare scriitor, precum și inepuizabilele sale resurse de ziarist ingenios la pânda actualității, spre a-i surprinde semnificațiile.

Caragiale caută în anecdote, dincolo de poanta verbală, slăbiciunile omenești, dezacordul dintre fațadă și esență, dintre interese și sentimente. Ce poate fi mai relevant ca psihologie burgheză decât dorința „cocoanei”, soție de republican, de a-și vedea bărbatul decorat, ca să poarte măcar ea decorația „din când în când: la Șosea, la teatru ...”. Sau poate este mai evidentă

Anton Pann, an author of Caragiale's favorite, spicy anecdotes from the cycle "cocoons", original pieces in verse, like "Pohod of the Road", "Journalists glimpse of the mission," Parliamentary ", " Chamber of Istanbul ", " meeting on 24 Ibricgie 1294 ", " Message Boards Ottoman closure) and two sketches "Smotocea and Cotocea" and "Leonica Ciupicescu" which will be published later in 'Moments. "

A very funny sketch gives us "Pohod of the Road ", where the notation lively, Caragiale fix our capital city during the Russian – Turkish.

In the "Peep" and "Parliamentary" Caragiale aims to parliamentarism and journalism, and although increased media ideology and literary ambience, he predicts conservatism.

Caragiale's humor is a form of communication through which reality is presented in order to raise good spirit but by the exaggerated use of terms ("secular struggle that lasted 30 years), or elements of style-oxymoron ("clean-dirty"), in violation of grammatical rules ("famelie", "paying"), or using false feelings, self-irony and ridiculous ("I, who from my family and I forty-eight in the Romanian Chamber impartial Which will be guarded as I say ... finally ... to live”).

Many "Donuts" reveals a very sharp mind and a talent anecdotal observation of the highest quality. Chrysalis Clapon production in the future it contains great writer and journalist with inexhaustible resources its timeliness in ambush cleverly, to captures of significance.

Caragiale anecdotes looking beyond the word punch line, human weaknesses, the disagreement between the front and essence of the interests and feelings. What could be more relevant than the desire for bourgeois psychology "lady", the wife of a Republican, to see their man decorated, decorations to wear it at least "from time to time: the road to the theater " Or maybe it's more obvious psychology mother,

psihologia mamei, al cărei fiu, ofițer de Călărași, este asigurat la „Dacia” și pe care o neliniștește soarta calului mai mult decât cea a băiatului: „Apoi, atunci, soro, pentru ce și-a asigurat și calul?”

Caragiale și-a adunat un material bogat de observație, a judecat oamenii și instituțiile înainte de a-și compune schițele și teatrul politic despre gazetari. El a tras cu ochiul din culisele gazetăriei și s-a lămurit asupra oamenilor și faptelor. El nu crede în vorbele mari și în gesturile sublime, nu se iluzionează, știe că mobilul omenesc cel mai de seamă este mijlocul de parvenire, interesul, fățărnicia.

Comicul lui Caragiale reprezintă o altă formă de comunicare în scopul creării unui contrast între esență și aparență, între realitate și pretenție, în scopul de a provoca râsul.

Publicistica umoristică a lui Caragiale tipărită în *Claponul* demonstrează o vervă extraordinară. S-a remarcat prin concizie, decență, stăpânirea proporțiilor narative și arta confruntării cu efemerul, având un rol hotărâtor în formarea unor strategii literare.

Unele articole ne comunică reminiscențe liberale ori conservatoare și simpatii social-democrate, altelei păreri nihiliste în spiritul teoreticienilor de berărie. Stilul publicistic caragialian se caracterizează prin *electism*. „Rama publicistică” cuprinde o paletă variată de schițe și anecdote, iar ținta publicisticii se adresează de cele mai multe ori moralității.

În multe din articolele lui Caragiale mesajele sunt comunicate în bășcălie, căci „O glumă e o epigramă pe marginea morții sentimentelor”, spunea Nietzsche. Caragiale cultivă tragicul tocmai prin râs. Cei care populează publicistica lui Caragiale, eroii care participă la actul comunicării sunt „moftangii” de tot soiul, amatori ai trâncănelii, ai petrecerii văzute ca o compensație metafizică la o existență derizorie.

În publicistică, I. L. Caragiale execută mizeria politică și socială a momentului, la rece, el fiind: „mimul genial al unei mari epoci de formație a societății noastre

whose son, an officer of Calarasi, is provided in "Dacia" and worries that a horse more than the fate of the boy: "Then, then, sister, what has ensured horse? ".

Caragiale has collected a rich material of observation of people and institutions tried before and compose on the sketches and political theater of journalists. He peeked behind the Journalists and was cleared of people and facts. He does not believe in big words and gestures sublime not delusion, knows that the greatest human motive is received by means of interest, hypocrisy.

Caragiale's comic is another form of communication in order to create a contrast between essence and appearance, between reality and pretense, in order to provoke laughter.

Journalism humorous printed Caragiale's *Clapon* demonstrates great zest. He was noted for brevity, decency, mastering the art of confrontation with the proportions of the narrative and the ephemeral, having a decisive role in the formation of literary strategies.

Some articles tell us liberal or conservative and the remnants of social-democratic sympathies, sometimes nihilistic views in the spirit of beer theorists. Journalistic style is characterized by contrary ideas of Caragiale. "Frame journalism" covers a wide range of sketches and anecdotes, and target addresses of journalism often morality.

In many articles of Caragiale's messages are communicated for laughing "A joke is an epigram on the death of feelings" said Nietzsche. Caragiale tragic grow just by laughing. Those who populate Caragiale journalism, heroes who are participating in the act of communication are "picky" of all kinds, amateur, the party seen as compensation to a metaphysical being ridiculous.

In journalism, I L Caragiale running political and social misery of the moment, the cold, he was "brilliant mimul the

urbane”.

(Pompiliu Constantinescu – „Scrieri”, vol. 6, Ed. Minerva, 1972, pag. 63)

Caragiale abordează teme de literatură, teatru, muzică, arte, politică, diverse. Din publicistică el învață „stilistica denunțării”. Eternul se confruntă la Caragiale cu relativul, iar minciuna cu adevărul. În publicistica politică descifrăm omul divergent, proteic, pe nume Caragiale.

Florin Manolescu descoperă în publicistica lui Caragiale un real „carusel cameleonic”, din care descinde „figura oximoronică”, apoi descoperă „scindarea personalității”. Acestea constituie reperele devenirii lui Caragiale, un „scriitor de primă mărime”.

(Florin Manolescu, Art. I. L. Caragiale, în „Dicționarul scriitorilor români”, Ed. Fundația Culturală Română, Buc., 1994, pag. 232)

Publicistul de la *Claponul* sintetizează limbajul juridic și jurnalistic al epocii, descoperă „clăbucii” demagogiei literale în politică, intuiește clișeele unor publicații pe care, ulterior, le ridiculizează. În articole, Caragiale prezintă „un tip de umanitate”, după părerea lui Noica, prin care „puterea” se îngrașă, iar „boborul” flămânzește, pentru ca mai apoi, cucerind puterea, „să se îndoape cu nesațiu ...”.

La *Claponul*, Caragiale dezvoltă o formă mai sobră, părăsind genul monologului în proză, afectat în Ghimpele. La rubrica „Gogoși”, semnificativă este anecdota consacrată bărbierului său, chir Năstase Știrbu, în tinerețe corist de teatru, cântăreț la diverse instrumente, precum chitara, flautul și țambalul, pictor în timpul liber, care a dresat două pisici: una să învărtească la manivelă, cealaltă să joace, apoi a învățat doi cocoși să se îmbete și să facă tumbe.

Reluată după cincisprezece ani și amplificată în „Note și schițe” (1892), schița în formă definitivă poate fi considerată un model al stilului ironic susținut. Schița a căpătat în forma nouă titlul de imperceptibilă ironie – „Un artist”, prezentând pe același bărbier, fără a uza de această dată de vechiul iz

formation of a great era of our urban society”.

(Pompiliu Constantinescu – „Scrieri”, vol. 6, Ed. Minerva, 1972, pag. 63)

Caragiale addresses themes of literature, theater, music, arts, politics, different. Since he teaches journalism "style of denunciation". Eternal faced with relative of Caragiale and falsehood with the truth. The man decipher divergent political journalism, proteic, named Caragiale.

Florin Manolescu discovers in Caragiale's publicist a real carousel chameleon "which descends" oxymoronic figure, then discovers "split personality". These landmarks are becoming Caragiale, "a first class writer”.

(Florin Manolescu, Art. I. L. Caragiale, în „Dicționarul scriitorilor români”, Ed. Fundația Culturală Română, Buc., 1994, pag. 232)

Publicist of *Clapon* summarizes the legal and journalistic language of the time, found "froth" literal in political demagoguery, which predicts the clichés of publications, then they ridicule. In the articles, Caragiale presents "a kind of humanity", according to him Noica that "power" get fat, and "the nation" hungry, for then, conquering power, "to the hungry to eat....”.

To *Clapons*, Caragiale develop a more sober prose monologue like leaving, in its thorn. Under 'cocoons' significant anecdote is devoted to his barber, rent Nastase Stirbu theater as a young chorister, singing in various instruments such as guitar, flute and dulcimer, leisure painter, who trained two cats: one to spin the crank, the other to play, then learned two cocks to get drunk and do somersaults.

Resumed after fifteen years and amplified in "Notes and sketches (1892) outline the final form can be considered a model of sustained ironic style. Drawing has become discernible in the new form of ironic title - "An artist", showing the same barber, but this time the old worn Phanariot

fanariot.

Autorul declară cu seriozitate: „Briciul e rudă cu dalta, cu penelul, cu coturnul, arcușul condeiul – mai știu eu cu ce!” Dar nu este suficient. Putem deduce, de aici, neînvinșă pornire către artele frumoase, caracteristică tuturor bărbierilor – „Bărbierii se fac artiști dramatici, poeți lirici, cântăreți, instrumentiști, iubesc păsările cântătoare, etc.”

Asemeni lui Figaro, bărbierul priceput la toate, știțer, muzicant și poet, îndrăgit de întreg orașul, bărbierul lui Caragiale este conceput după același tipar creat de Gioachino Rossini în 1816.

Opera originală nu mai este pictată însă cu penelul, cum fusese inițial în *Claponul*, ci e „țesută din fire de păr de toate nuanțele posibile”, constituind un compromis între arta specialistului și cea a diletantului. Remarcăm în schița „Un artist” („Opere”, 3, 1962, Ed. pt. literatură) note de avântat lirism al umoristului, a creionării simpatic - ironice a vechii sale cunoștințe ridicată la tipic prin anonimată, caracterizând aptitudinile breslei.

Acel grăunte de lirism ușor ironic, sesizat în enunțul încărcăturii emotive a muzicii, în descrierea nopții de iulie și chiar în prezentarea unui număr al „artistului”, cu acompaniamentul de tobă al scriitorului chiar în tâlcul paragrafului final, umanizează mai mult ca oricând stilul ironiei caragieliene obișnuite.

Putem urmări o unitate tematică și în schițele „Om cu noroc” (1890), „Mici economii” (1900), „Cadou” și „Diplomație” (1901). Avem în vedere clasicul triunghi al menajului din „lumea bună”, cu consimțământul interesat al soțului care-și exploatează soția întreținută de „amicul casei” sau de alții. Acest soț este Manolache Guvidi din prima schiță, apoi Iancu Verigopolu, Stasache Panaiotopolu și Manolache.

În toate aceste schițe, Caragiale afectează istorisirea la persoana întâi și familiaritatea cu eroii masculini. Utilizarea politeții, sugerată de Caragiale prin „nenea”

flavor.

Author declares earnestly, "is a relative of the chisel razor with brush, with cothurnus, bow pen - I do not know what!" But it is not enough. We can deduce from here unbeaten start to the fine arts, feature all shave - "Barbers are dramatic artists, lyrical poets, singers, musicians, love birds singing, etc..".

Like Figaro, the barber was good at all, druggists, musician and poet, beloved throughout the city, the barber's Caragiale is designed after the same pattern created by Gioachino Rossini in 1816.

The original creation is not painted with the brush, as was originally *Clapon*, but is "woven from the hair of all shades possible, representing a compromise between the art expert and amateur. We note in the sketch "artist" ("Works", March, 1962 for Ed. literature) notes soaring lyricism of the humorist, the sympathetic - ironic outlining its ancient knowledge by the typical high anonymity characterizing the guild skills.

That grain of slightly ironic lyricism, the statement referred to the emotional load of music, describing the night of July and even presenting a number of "artists" with accompaniment of drums writer even arrange the final paragraph, ever more humane style of usual irony of Caragiale.

We follow a thematic unit and drawings "Lucky Man" (1890), "Small economies" (1900), "Gift" and "Diplomacy" (1901). We consider the classic triangle of the household of "good", with the consent of the husband's interest in exploiting his wife maintained that the "house mate" or others. The husband is Manolache Guvidi first draft, then Verigopolu Iancu, Stasache Panaiotopolu and Manolache.

In all these sketches, Caragiale affecting first-person narrative and familiarity with male heroes. Use good manners, suggested Caragiale by "Uncle"

marchează diferența de vârstă, care nu împiedică însă familiaritatea. Numitorul comun este „amicul”.

În „Om cu noroc”, cele două soții legitime au contribuit la sporirea patrimoniului lui Manolache Guvidi: prima, răpită în „floarea vârstei” și lăsându-și soțul „dezolat”, iar succesoarea, superioară predecesoarei, pierdută în tact diplomatic.

Eroul din „Mici economii” nu mai este un om de afaceri precum Guvidi, care își făcuse cheagul averii dintr-o întreprindere publică, o concesiune, ca pe vremea partidelor burgheze. El a fost un funcționar mediocru, cu leafă brută de 300 de lei, dar a demisionat din simț de mândrie, resemnându-se cu filozofie să locuiască într-un apartament confortabil, cu chirie anuală de 2400 de lei.

Schița „Cadou” ni-l prezintă pe „nenea” Stasache Panaiotopolu, care se găsește cu seninătate între două focuri: nenea Andrei – amicul casei, senatorul care-i copleșește familia cu cadouri, și tânărul meditator al băieților săi – Mișu, amoretul doamnei, adică al lui madam Acrivița Panaiotopolu.

„Diplomație” are un timbru mai subiectiv. Directorul „Moftului român”, însuși povestitorul de la persoana întâi, îi refuză lui Mandache un abonament gratuit. Doamna, consoarta lui Mandache, este plecată să negocieze cumpărarea în condiții mai avantajoase a unei case aflată în proprietatea unui bătrân ciudat.

Cei patru eroi din cele patru schițe păstrează strict aparențele și, chiar dacă își exploatează soțiile, afectează decența și evită prostul gust al cinismului. Fiecare își iubește, admiră și își respectă jumătatea legitimă. Ironia joacă în satira socială a lui Caragiale rolul sugestiei. În schițele sale și în publicistică, Caragiale se transformă din criticul social în criticul teatral, muzical sau în estetician, precum și în realist politic.

Concluzia definitorie este aceea că personajele și faptele din „Schițele” lui Caragiale, cu tot stigmatismul subliniat de critica literară, evoluează păstrându-și însă perenitatea în timp. Stilul publicistic al lui I.

marks the difference of age, which does not prevent familiarity. The common denominator is "buddy".

In "Lucky Man", two legitimate spouses have contributed to increasing its Manolache guvid heritage: first, taken in the "prime of life" and leaving her husband "desolate" and its successor, superior predecessor, lost diplomatic ta

The hero of "small savings" is not as guvid a businessman who had made his fortune from a clot public enterprise, a concession, as it did during the bourgeois parties. He was a mediocre officer, with gross salary of 300 pounds, but resigned sense of pride, resemnându philosophy is to live in a comfortable apartment, with annual rent of 2,400 pounds.

Sketch "Gift" presents us the "Uncle" Stasache Panaiotopolu, which is serenely between two fires: Uncle Andrew - house mate, Sen. which overwhelms and family with gifts, and the young coach of its boys - Misu, beaten Mrs., that lady's Acrivitza Panaiotopolu.

"Diplomacy" is a more subjective stamp. Director of "Romanian fad ", the first-person narrator himself, he's refusing Mandache a free subscription. Mrs. Mandache's consort, is left to negotiate more favorable terms to purchase a house owned by a codger.

The four heroes of the four drawings kept strictly appearances and even exploit their wives, affecting decency and avoid the bad taste of cynicism. Everybody loves, admires and respects their legitimate half. Social satire irony plays role of Caragiale suggestion. In his sketches and in literature, social critic Caragiale turns from the theater critic, musical or aesthetic, and politically realistic.

Definitive conclusion is that the characters and actions of the "Sketches" Caragiale, with all patterns have noted literary criticism, but to retain the continuity evolves over time. In their communication I L Caragiale's journalistic

L. Caragiale demonstrează, prin frecvența parodiei, existența unei conștiințe estetice dinamice vii, în permanentă polemică, în dialog cu fenomenul literar al vremii.

Autorul savuroaselor schițe nu este un descriptiv, amator de amănunte concrete, viziunea sa este efectul în care eroii vorbesc și sunt ascultați. Puțini au fost scriitorii care au adus în notarea graiului viu aceeași precizie a auzului, a vocabularului și a inflexiunilor care ne uimesc la Caragiale. Vorbirea lui este o întrebare sau un răspuns. Caragiale nu se ocupă de mediu, el nu descrie interioare, rareori prezintă lucrurile de care oamenii săi se înconjoară și rareori prezintă, cu zgârcenie, aspecte vestimentare.

Eroii lui Caragiale defilează într-o lume fără obiecte, dar se mișcă după deprinderile comune timpului și societății lor. Meșteșugul său constă în prezentarea tipului de individ și implicarea acestuia în viața societății românești, în special colaborarea micii burghezii bucureștene, în cele două sau trei decenii, după 1880. Societatea în care trăiesc eroii lui Caragiale are modul ei de a grăi, ticurile verbale, automatismele care desenează portretul eroilor sau au intenția de a ocupa un loc important în structura obiectivă și autonomă a limbajului omenesc. Parodiile și schițele lui Caragiale se definesc ca admirabile arte poetice indirecte, ca manifestări ale atitudinii sale lucide, critice, clarvăzătoare; ele definesc, prin chiar virulența ironiei, tăria credinței lui Caragiale în arta autentică, gradul său de a detesta falsificarea realității. Melodramatismul său, patosul tenebros și hohotitor au fost așa de ridiculizate încât și-au găsit sfârșitul chiar sub ochii scriitorului.

Marele scriitor și publicist I. L. Caragiale confirmă cu certitudine afirmația lui Mallarmé: „Un scriitor desăvârșit ajunge în cele din urmă un umorist!”.

style demonstrated by the frequent parody, have a dynamic aesthetic consciousness living in constant controversy, in dialogue with literary phenomena of the time.

The author is not a descriptive outline delicious, amateur concrete details, his vision is the effect of the heroes speak and are heard. Few writers have been writing the speech that brought alive the same accuracy of the hearing, which vocabulary and inflection Caragiale amaze us. His speech is a question or an answer. Caragiale not deal with the environment, it does not describe the interior, rarely have things around and its people is rarely present, sparingly, clothing matters.

Caragiale's heroes marching in a world without objects, but time moves as common skills and their society. His craft is the type presentation of the individual and his involvement in the Romanian society, particularly the petty bourgeoisie collaboration Bucharest in two or three decades after 1880. The company's heroes living Caragiale has her way of speech, verbal tics, which draws a portrait of automatism heroes or intend to occupy an important place in an objective and autonomous structure of human language.

Caragiale's parodies and sketches are defined as admirable poetic arts indirect manifestations of his attitude as lucid, critical, clairvoyant, they define, by the very virulence of irony, the strength of his faith in authentic art Caragiale his degree falsifying reality to detest. His Melodramatic attitudes its dark and roaring pathos were so ridiculed and found that end just below the writer's eyes.

Great writer and publicist I L Caragiale confirmed with certainty Mallarmé's statement: "A consummate writer finally reached a humorist".

Bibliografie:

Apolzan, Mioara / Bucur, Marin / Ene, Georgeta / Florea, Rodica - Bibliografii / Caragiale, Ion Luca / critică și istorie literară, Ed. Grai și Suflet – Cultura Națională, Buc., 1997

Biblioteca Critică - I. L. Caragiale interpretat de ..., Ed. Eminescu, Buc., Piața Scânteii, 1974

Bodescu, Nișulescu, Adela - Receptarea critică a operei lui I. L. Caragiale, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 2007

Bucur, Marin - Opera vieții – O biografie a lui I. L. Caragiale, Ed. Cartea Românească, Buc., 1989

Bucur, Marin - Restituiri, Biblioteca Academiei Române, Cluj-Napoca, 1986

Bucur, Marin / Simion, Eugen - Bibliografie / Literatură română, Ed. Grai și Suflet – Cultura Națională, Buc., 1997

Căpușan, Maria, Vodă - Caragiale?, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2002

Cioculescu, Șerban - Caragialiana, Ed. Eminescu, Buc., 1987

Cioculescu, Șerban - I. L. Caragiale, Opere, Vol. 5, Ediție îngrijită, Ed. pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, Buc., 1938

Cioran, Emil - Manie epistolară în Scrisori către cei de acasă, Ed. Humanitas, Buc., 1995

Ghițoi, Adriana - Caragiale Publicist, Ed. Tritonic, Buc., 2005

Gogi, Aurelian - Fenomenul Caragiale și reîncarnările virtuale, Ed. Curierul Dunării, Buc., 2002

Munteanu, Romul - Farsa tragică, Ed. Univers, Buc., 1970

Oprea, Alexandru - Incidente critice, (Caragiale și modernitatea prozei), Ed. Eminescu, Buc., 1975

Papadima, Liviu - Introducere, comentarii, dosar critic, note și

Bibliografie:

□ **Apolzan, Mioara / Bucur, Marin / Ene, Georgeta / Florea, Rodica - Bibliography / Caragiale, Ion Luca / critical and literary history**, Ed. Grai și Suflet – Cultura Națională, Buc., 1997

□ **Biblioteca Critică - I. L. Caragiale played by ...**, Ed. Eminescu, Buc., Piața Scânteii, 1974

□ **Bodescu, Nișulescu, Adela - Critical reception of the work of I. L. Caragiale**, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 2007

□ **Bucur, Marin - Work of life - A biography of I. L. Caragiale**, Ed. Cartea Românească, Buc., 1989

□ **Bucur, Marin - Refunds**, Biblioteca Academiei Române, Cluj-Napoca, 1986

□ **Bucur, Marin / Simion, Eugen - Bibliography / Romanian literature**, Ed. Grai și Suflet – Cultura Națională, Buc., 1997

□ **Căpușan, Maria, Vodă - Caragiale?**, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2002

□ **Cioculescu, Șerban - Caragialiana**, Ed. Eminescu, Buc., 1987

□ **Cioculescu, Șerban - I. L. Caragiale, Works**, Vol. 5, Ediție îngrijită, Ed. pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, Buc., 1938

□ **Cioran, Emil - Anger letters to those at home**, Ed. Humanitas, Buc., 1995

□ **Ghițoi, Adriana - Caragiale Publicist**, Ed. Tritonic, Buc., 2005

□ **Gogi, Aurelian - The phenomenon and virtual reîncarnation of Caragiale**, Ed. Curierul Dunării, Buc., 2002

□ **Munteanu, Romul - Tragic farce**, Ed. Univers, Buc., 1970

bibliografie comentată, la Comediile lui Caragiale, Ed. Humanitas, Buc., 1996

Piru, Alexandru - I. L. Caragiale în *Analize și sinteze critice*, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1973

Tomuș, Mircea - Caragiale după Caragiale, Ed. Media Concept, Buc., 2004

Tomuș, Mircea - Opera lui I. L. Caragiale, Ed. Minerva, Buc., 1977

Trandafir, Constantin - Efectul Caragiale, Ed. Vestala, Buc., 2002

□ **Oprea, Alexandru - Critical incidents, Caragiale prose writer and modernity**, Ed. Eminescu, Buc., 1975

□ **Papadima, Liviu - Introduction, comments, critical files, notes, and bibliography comment, to Caragiale's comedies**, Ed. Humanitas, Buc., 1996

□ **Piru, Alexandru - I. L. Caragiale in analyzes and syntheses, mission-critical**, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1973

□ **Tomuș, Mircea - Caragiale after Caragiale**, Ed. Media Concept, Buc., 2004

□ **Tomuș, Mircea - Work of I. L. Caragiale**, Ed. Minerva, Buc., 1977

□ **Trandafir, Constantin - Caragiale's efect**, Ed. Vestala, Buc., 2002.

Corpus

Boborul, schiță publicată în „Epoca”, 1896, 21 noiembrie, vol. „Momente” (1901) și „Momente, schițe, amintiri” (1908)

Cacofonie, tabletă publicată în „Moftul român”, nr. 13, 1893

Cadou, schiță publicată în „Claponul”, 24 mai, 1877

Cetățeanul Ghiță Calup, schiță publicată în „Calendarul Claponului”, 1878, la rubrica „Gogoși”

Lună de miere, schiță publicată în „Calendarul Claponului”, 17 septembrie, 1877

Lungul nasului, basm oriental, publicat în „Epoca literară”, 27 mai, 1896

Norocul și mintea, snoavă populară publicată în „Epoca literară”, 17 iunie, 1896

Om cu noroc, schiță publicată în „Timpul”, 1890, 15 iunie, vol. „Păcat ... O făclie de Paște, Om cu noroc” (3 Novele)

Corpus

□ Boborul, sketch published in "Era", 1896.21 November, vol. "moments" (1901) and "moments, drawings, memories" (1908)

□ Cacophony, tablet published in the „Romanian fad", no 13.1893

□ Gift, sketch published in the Clapon, may 24, 1877

□ Citizen Ghiță choking, sketch published in the calendar Claponului", 1878, under the heading "Donuts"

□ Honeymoon, sketch published in the calendar Claponului", September 17, 1877

□ Over her nose, oriental fairy tale, published in the literary Epoch", may 27, 1896

□ Chance and his mind, china joke published in the literary Epoch", June 17, 1896

□ Man with good luck, sketch published in the "Time", 1890.15 June, vol.

(1892), „Schițe” (1897) și „Novele și povestiri” (1908)

Poveste, imitație - basm, publicată în „Vatra”, 1894, nr. 2, vol. „Schițe” (1897) și „Novele, povestiri” (1908)

Tren de plăcere, schiță publicată în „Calendarul Claponului, 12 august, 1877

Un artist, schiță publicată în „Claponul”, 1877, nr. 2, vol. „Note și schițe” (1892) și „Momente, schițe, amintiri (1908)

"Too bad ... a torch of Passover, a man of luck" (3 Novele) (1892), "Drawings" (1897) and "Novele and stories" (1908)

- Story, imitation - fairy tale, published in the "hearth", Acts 1894, no. 2, vol. "Drawings" (1897) and "Novele, stories" (1908)
- Train of pleasure, sketch published in the calendar Clapon, August 12, 1877
- An artist, sketch published in the Claponul", 1877, no. 2, vol. "notes and Sketches" (1892) and "moments, drawings, memories (1908).